

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 75. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164191312/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

radoks blir stående; vi finder den uden for vor dør; den begynder i vor urtehave mellem vor grønkål og persille, og strækker sig derfra så langt, at vi blir syge ved at tænke på det. Så kan vi ved doktorafhandlinger afskaffe Gud og sjælen; uendeligheden smiler ad os. Gud gør os ikke noget, fordi vi afsætter ham, han kommer ikke ned fra himlen og gir bevis for sig ved forfærdelige mirakler; sjælen plager os hverken mer eller mindre, fordi den er bevist ikke at være til. Men uendeligheden står der urokkelig som et tårn, den slår os med sin vælde og river os engang bort, hvordan? Måske ind i uendeligheden selv.

Undskyld, sae præsten; jeg bliver ganske svimmel; vil De gøre en pause, mens jeg tænder min sigarstump og tænker mig lidt om for egen regning. Hm; tobak er en rar ting, når man skal tænke, men nu er det virkelig hædet mig, at jeg har tænkt så ivrigt, at jeg glemte at ryge. Nå ja; jeg forstår altså, at det var begyndelsen på et bevis vedrørende eksistensen af Guds kærlighed.

Ja; jeg var omtrent færdig; slutningen lød sådan: Her ser vi altså ned i en afgrund, der ikke i sig selv kan være os til glæde. Ved siden af ser vi en anden, det er Guds kærlighed; den ene er fyldt med rædsel, den anden med idel glæde. Kan det ene bevises, så kan den anden ikke benægtes, og de to uendeligheder svarer til hinanden, står i dobbelt forbindelse med hinanden; den ene muliggør tilværelsen af den anden; den anden borttager rædselen ved den første.

Henrik sad med hagen på sine foldede hænder og med blikket rettet på sin sigarstump, der lå kold og slukket foran ham.

Også præsten havde uvilkårligt foldet hænderne; han

bakkede ivrigt med røg og gnister; han var fuld af ild og næsten råbte, da Henrik var færdig: Det var jo et glimrende bevis. Gjorde det ingen virkning på en tvivler?

Nej, det gjorde ingen virkning.

Hvordan er det muligt?

Han har ikke troet på den første del af beviset, det med uendeligheden.

Ja, men den kan jo, som De selv siger, ikke benægtes.

Henrik rejste sig: Han har ikke kunnet se uendeligheden, fordi han ikke har følt rædslen ved den.

Præsten rejste sig også; hans stemme rystede en del, da han sae: Det kan jo være. Men jeg må — jeg må ha en frisk sigar. Jeg ryger meget; jeg ryger for meget; det er når jeg studerer; jeg tænker også meget, altfor meget.

Så læg bægge dele af, hr. pastor.

Ja ha, det skulde man måske gøre, men. — Hvad er det, De stirrer sådan efter? Ser De noget mærkeligt henne i det hjørne?

Ja jeg ser en marmorstatue, der forestiller angst. Den smiler hånligt; den er gammel og støvet; den står i halvmørke, sådan virker den bedst. Det er tillige en statue af uendeligheden.

Ha ha, De er nærvøs, min gode mand; De slår også mig på nærverne; den statue, De ser, forestiller en eller anden figur fra den græske mytologi, jeg kan ikke bestemt sige hvilken.

Henrik lo; han rakte ud efter kassen, tog en frisk sigar og tændte. Hans hoved var fuldt som af aske efter brændt papir. Han satte sig mageligt i sin stol og røg med en mine som en mand, der utilsløret har fået nok.